

Berounka 30. června - 5. července 2019

Účast: Martin a Jana, Pavel a Helča s Pájou, Maré a Marta, Vilda se Štěpánem a Natálkou, Pína, Radek, Vláša a Lída, Honza A., Helča ml. a Luďan, Tomáš, Míla a Ema

Neděle 30. června 2019 (příjezd do Dolan): Řekou, kterou jsme si vybrali pro splouvání při letošním jubilejním, již 30. ročníku Velké vody, se stala Berounka. No, vybrali, zkrátka byla na řadě. *Ordnung ist Ordnung!* A stejně jako při její poslední předchozí návštěvě nás během akce provázelo doslova tropické počasí, zejména pak v neděli a v pondělí, kdy teploty vystřelily vysoko přes třicítku.

Do příjemného, rozlehlého a dobře vybaveného kempu U Dolanského mostu, nedaleko Chrástu u Plzně, dorazili jako první kolem páté odpoledne Martin a Jana, brzy následování Pavlem a Helčou s Pájou a o něco později Marém a Martičkou.

Auta jsme zaparkovali nedaleko jednoho ze zdejších ohnišť, jehož okolí jsme si tímto zabrali. Tedy tak jsme si to mysleli. A protože bylo opravdu vedro, zamířili jsme do nedalekého bufetu zchladit se pivkem a malinovou či kofolou. Mezitím ale tento plácek anektovala jiná banda, přestože velká louka kempu byla prakticky prázdná. *Že by toužili po naší společnosti? Ne, jen si přisvojili naše ohniště. Srabi! Asi jsme přeci jen měli nejdřív postavit stany!*

S přicházejícím večerem se náš plac ocitl ve stínu stromořadí rozdělujícího kemp na dvě části, takže jsme si šli konečně zbudovat svá plátěná obydlí. A hned poté jsme se pustili i do grilování pod taktovkou gril-dirigentů Martina a Marého. Netrvalo dlouho a brzy jsme si pochutnávali na burgerech, krkovicích, kukuřici, klobáskách a buřtech. *Mask, mask.*

To jsme již věděli, že naše výprava bude letos oslabena nejen o Moraváky Zbyňu s Barčou, kteří to avizovali dlouho dopředu, ale kvůli úrazům i o Věru (skončila s ramenem v ortéze poté, co předváděla v práci, jak nějaká kolegyně spadla ze židle a chtěla, aby to bylo hodně autentické), Gábu (s nohou v gipsu po zvlášť vydařené feratě) a Prcka (po operace dutin). Když pak později přijeli ještě Vilda, Štěpána a Natálka, uzavřel se tím seznam dnešních příjezdů.

Také nám již dnes v podvečer přivezli 3 kánoe z půjčovny Dušana Jakubce, takže jsme byli na zítřek po všech stránkách připraveni.

V bufetu hrála ozvučená country kapela, jinde v kempu další dvě či tři partičky s kytarami, takže Maré a Pavel, v několika písních doprovoleni Pájou s flétnou, začali hrát až po desáté, když produkce v bufetu skončila.

Protože oficiální ohniště nám zabrala sousední parta, založili jsme si oheň alespoň v Martinově grilu, k čemuž jsme využili dříví, které s sebou přivezl.

Maré se ujal Zbyňovy tradiční role rozlévače panáků, jenomže začal novinkou: medovým fernetem, který i s maximální mírou tolerance nebylo možné označit jinak než jako „cestu slepou uličkou“ nebo lépe „cestu do pekel“. *Novičok!*

S největším sebezapřením jsme lahev konečně dopili a hned si začali spravovat chuť slivovičkou „od docenta Pacenovského z Dolan“. Kluci hráli a když už se chystali skončit, ozvaly se vždy nějaké pochvalné ódy odkudsi ze tmy, snad ze stanů někdy u řeky. *No do prdele, tak to hraje dál!* No, to prostě nešlo nepokračovat, takže nakonec jsme vydrželi asi do tří ...

Pondělí 1. července 2019 (Dolany – Planá; 12,2 km): Sluníčko nás vyhnalo ze stanů už po 7 hodině, kdy zvedlo teplotu uvnitř na nesnesitelnou. *Lékaři radí: v sauně nespěte!* Vyplazili jsme se ven, a ještě chvíli dospali vedle svých vigvamů. Nasnídali jsme se, sbalili bagáž a vyčkali příjezdu Píny, který nezklamal, když se svým „onzidlem“ kvůli objížďce kufroval

kdesi po okolí. *U všech Šůvinek!* Řidiči pak konečně vyrazili se 6 auty do naší další zastávky v kempu Planá.

Bylo pekelné vedro, takže stavění stanů byl opravdu hard-core zážitek, při němž to s Pavlem to málem šlehlo. *To byl ten medový fernet!*

V poledne jsme se zase všichni sešli v Dolanech. Ještě před vyplutím jsme se naobědvali v bufetu, kde jsme se také seznámili s Radkem, Pínovým hokejovým trenérem, který, jak jsme ne úplně hned pochopili, se pár dní bude plavit ve svém nafukovacím kajaku s námi. Dalšími posilami, kteří doplnili naši flotilu, se svým příjezdem stali ještě Vláďa s Lídou.

Vedli jsme nějaké duchaplné řeči, z nichž za zaznamenání stojí snad jen typický Pínův bonmot: „Když vyslovím slovo krumpáč, tak mám pučeje i na pind'ouroví.“

V jednu hodinu jsme se nalodili do svých devíti plavidel s posádkami: Pavel – Pája, Maré – Marta, Vláďa – Lída, Vilda – Štěpán, Martin – Jana a singlující Helča, Pína, Natálka a Radek; a pak už konečně vypluli. Čekalo nás dvanáct kilometrů, ale vzhledem k tomu, že Berounka moc neteče, byl to tak akorát. No, moc neteče, spíš neteče většinou vůbec. Navíc nebylo ani moc vody, na splutí to však stačilo.

Zpočátku Berounka přeci jen alespoň chvíli tekla vpřed, a tak jsme se nechali zvolna unášet, sráželi se do soulodí, zastavovali na koupání, abychom se trochu zchladili, a vlastně se i kochali pohledem na moc pěkný přírodní úsek, kdy břeh řeky místy zleva či zprava tvořila strmá skaliska. Nad hladinou pokrytou koloniemi stulíků a dalších vodních travin poletovala hejna vážek, vše objímalo ticho a romantické duše plesaly nad tou pohodou.

V třetině dnešního úseku se do Berounky vlila Klabava, nyní více méně v podobě většího potoku, který nijak významně neovlivnil stav vody.

Brzy jsme se také přiblížili prvnímu jezíku, jímž byl Telín – Smědčice. No mluvit o jezu bylo možná trochu nadnesené, ale když už je to tak zaneseno v kilometrůž, tak proč ne. Takže jsme se zhoupili na malé vlnce a pokračovali dál.

Pomalou už nám začalo kručet v žaludku, a protože jsme věděli, že v Plané nás žádné velké gastronomické orgie nečekají, přivítali jsme o kilometr dále posezení v bufetu U jezu, na levém břehu nad jezem v Nadrybech. Poslali jsme zde do pupíků různé fast šmakulády jako pizzu, halušky, párky či utopence, a pak nasycení sklouzli jez po široké dřevěné šupně.

Dál už se proud zcela ztratil, a tak pohyb vpřed zcela závisel jen na tom, jak intenzivně jsme pádlovali. Prostě takový hodně protáhlý rybník. Jeden nekonečný volej střídal druhý a ve stále panujícím vedru umocněném tím, že bylo pod mrakem a kolem nás poletovaly tisíce otravných mušek, to bylo jako v té písničce od Poletíme?: „*Běž dál a za každou zatáčkou můžeš nalézt knedlík s omáčkou...*“ s tím rozdílem, že za každou další zatáčkou nás nečekal knedlík s omáčkou, nýbrž jen další předlouhý volej končící beznadějnou zatáčkou. *Uuuf!*

Čtvrt hodinu před šestou jsme dopiglovali k dnes poslednímu jezu Darová, vysokému a nesjízdnému, jež jsme překonali tím, že jsme prázdné kánoe poslali podél levého břehu po téměř suché táhlé spádové desce a odchytili si je dole pod jezem.

Zbylé dva a půl kilometru už jsme dopádlovali rychle s vidinou odpočinku v kempu. V něm nás, po půl sedmé, ale čekalo překvapení v podobě toho, že toto nepříliš velké tábořiště bylo zcela zaplněné, přestože dopoledne tu nikdo nebyl. Ještě, že jsme měli své stany již postavené! Byl zde již také Áčko, který svezl řidiče Štěpána, Pínu a Vláďu pro jejich auta do Dolan.

V bufetu byla dost dlouhá fronta, takže jsme si svá pívka, polévky, párky či sekané v housece poctivě vystáli. Hrály zde dvě kapely, které zjevně nebyly nadšené tím, že se musí o svůj „vysílací čas“ navzájem dělit. Š.M.A.K. už myslel, že si dnes nezahraje, protože do trojky se klukům tedy rozhodně nechtělo, ale nakonec jsme si všichni udělali sezení u stanů a začali hrát zde. Trochu jsme to tlumili, abychom to v noci úplně nehrotili, i když Maré si dovezl i bateriové kombíčko na sóla. Kupodivu ale nikdo neprotestoval, naopak se opět ozýval povzbuzující potlesk ze stanů. Jestli ti lidé netleskali ze spaní, tak se jim to asi fakt líbilo.

No a o půlnoci ještě dorazili Helenka s Lud'anem...

Úterý 2. července 2019 (Planá – Liblín/Kobylka; 8,9 km): Včera jsme si mysleli, že nás před raním slunečním budíčkem ochrání stín stromů, ale asi jsme nezvládli práci s buzolou. Neochránil! Přeci jen alespoň trochu pofukoval vítr, takže vedro bylo o něco snesitelnější než v pondělí. Posnídali jsme, sbalili věci a pak již řidiči vyrazili devíti auty do Liblína, kde postavili stany a vrátili se vozy řízenými Helenkou a Štěpánem.

Včerejší posily doplnily posádky, které pro dnešek měly tuto podobu: Vlád'a – Lída, Vilda – Štěpán, Martin – Jana, Pavel – Pája, Maré – Marta, Honza A. – Helča, Helenka – Lud'an, Pína – Natálka a v nafukovadle singlující Radek; takže jsme po občerstvení v bufetu a skupinovém fotu mohli odrazit od břehu a zase hrábnout pádlem.

Trasa byla kratší než včera, jen devět kilometrů, což jsme ocenili zejména proto, že to opět bylo ve stylu „volej – oil – öl – olio – масло – 油 – huile – oleum – روغن – λάδι – aceite – olja – yağ - dàu ...“; slunečnicový – řepkový – olivový – palmáč ...

První jez Kaceřovský mlýn jsme zdolali takovým zvláštním způsobem, kdy kánoe najela na dřevěný trám zahrazující propust u levého břehu. Zadák vystoupil na betonovou kozu a „pomocné ruce“ stojící ve šlajsně poslaly kánoi s háčkem jen s lehkým drhnutím dolů, kde sama doplula do malé přirozené zátočiny.

Pokračovali jsme dál hezkou krajinou přírodního parku Horní Berounka a o dva kilometry dál po stažení kánoí po spádové desce jezu Čivice, udělali zastávku u zdejšího bufetu. Hlavně jsme měli žízeň, ale i hlad, který jsme zahnali klobásami, bramboráky, smažáky a párky. *At' žije friták!*

Pínovi během posezení ve stínu stromů uplavala loď a přes bujnou vegetaci nebylo vidět, kde se nyní nachází. Chvilí váhal, co s tím, ale pak chvátal po břehu ji hledat. Ona se ale sama vrátila druhým ramenem skrytým za táhlým ostrůvkem. Možná mu jí někdo přivezl? Nebo vůbec neodplula? Spíš jen pořádně nevěděl, kde jí vlastně zaparkoval. Pína již byl mimo náš dohled, a tak na něj Radek volal a pískal jako na nějakého zaběhnutého pejska: „Píno, vrať se!“

Ještě jsme se zchladili parádní koupelí v hluboké vodě nad jezem a pak se vydali na další plavbu. Kolem hlav nám poletovaly spárované vážky, ve vodě se kromě ryb proháněli bobří nebo nějaké podobné krysy, a také se nějak začaly množit otravné mušky.

To již se naše flotila rozdělila na dvě skupiny. První, jež by se dala označit za realisty, pochopila, že na voleji s protivětrm to bude muset urvat vlastními silami a její příslušníci tedy pádlovali. Druhá partička snilků složená z posádek: Honza A. – Helča, Maré – Marta, Pína – Natálka marně doufala v soulodí na nějaký zázrak, což vedlo k tomu, že buď stáli na místě nebo se dokonce vraceli. Trvalo zhruba hodinu, než se smířili s realitou, a pak také museli začít hrabat.

Poslední jez Libštejnský mlýn jsme překonali přenesením kánoí po levém břehu a o dva kilometry dál jsme již přistáli v rozlehlém a dobře vybaveném kempu Kobylka. Jen nás hodně zamrzelo, že peřejka se silným proudem, která minule hezky táhla podél levobřežních skal naproti kempu, a na níž jsme se docela těšili, zmizela. Necháпали jsme, jak se to mohlo stát. Nejspíš někde o kus dál zvedli na jezu hladinu nebo za tím stála nějaká nepřátelská kampaň a účelovka.

Jana odvezla řidiče do Plané pro auta a Martin mezitím odjel na nějakou jinou akci kamsi do Beskyd. *Safra, co může být lákavější než voda?* Počet účastníků ale udržel na původní hodnotě dnes dorazivší Tomáš.

Seděli jsme u stanů, grilovali klobásy, nasýtli se večerí v bufetu, kde vařili dobře a měli i širokou nabídku, mj. guláš, halušky, kuřecí plátek či špagety, a také pořídili dříví na večerní táborák. Honza A. s Marém pro něj dopluli na druhý břeh, za což jim byli ostatní vděční, jen se nedočkali kulturního zpestření v podobě jejich cvaknutí, které trochu předvíдали. Vilda se

pak ujal role píliče a řezal kmínky a kmeny pilkou na železo bez zubů. To už by tedy bylo jednodušší si odpoledne chytit toho bobra a domluvit se s ním, aby je přehlodal.

Tomáš pak Honzovi A. řekl, že podle zpráv za 3 minuty nastane zatmění slunce. Ten na to zareagoval tím, že chtěl skočit do auta a zajet si někam do kopců, aby měl lepší výhled. Později jsme zjistili, že to zatmění proběhlo někde v Argentině. No tak alespoň nechtěně spustil alarm v autě, čímž mezi návštěvníky kempu získal cenu „mister sympatie“.

Ohýnek plápolal, ale dnes bez hudby, protože muzikanti byli unavení, takže absentovali. Poslouchali jsme alespoň hudbu zdáli z bufetu a povídali si. Š.M.A.K.ci řešili, že Dan už nechce s nimi hrát, a bylo by tedy dobré sehnat nového basáka. Pína přispěchal s radou, ať si dají inzerát: „Hledáme basačku mezi 15 a 20 roky. Nemusí ani moc umět na basu...“ *Vizionář jeden*. Ještě pak ohodnotil svoji dnešní plavbu slovy: „Natálka mi každým záběrem hodila do klínu kapra.“

Byla docela zima, a tak jsme přiložili a také užili vnitřně tekuté ohříváky: rumík lékařský a ořechovici.

Středa 3. července 2019 (Liblín/Kobylka – Hlince/U Potůčků; 14,2 km): Už jsme si zvykli na to, že ráno nás spolehlivě vzbudí a donutí evakuovat stany sluníčko, takže jsme nebyli překvapeni, že se to opakovalo i ve středu. *Máme ho rádi!*

Po snídani a sbalení odjeli domů Honza A. a Radek, zatímco řidiči přešli do tábořiště U Potůčků u Hlincí. Postavili zde stany a vrátili se zpět dvěma auty řízenými Pavlem a Štěpánem.

Ještě předtím, než jsme před 14. hodinou vypluli, naobědvali jsme se v zastřešených altánech restaurace na Kobylce, kde jsme mj. pojedli nějaké syntetické řízky či směs s rýží. Čekala nás nejdlejší trasa letošní Velké vody dlouhá přes 14 kilometrů, tak jsme čekali pořádnou rachotu na volejích, ale příjemně nás překvapilo, že Berounka alespoň místy trochu tekla. To jsme v panujícím vedru vskutku přivítali. Posádky byly stejné jako v úterý, jen Honzu A. nahradil Tomáš a k Janě se na místo Martina přestěhovala Natálka.

Obkroužili jsme Liblín, minuli levostranný přítok Střely, a podél skal zdvihajících se na pravém břehu přijeli k prvnímu jezu, Liblínskému mlýnu, který jsme zdolali přes jeho nízkou hranu. Bylo to takové pohodové sklouznutí, žádné přenášení nebo stahování, tak jsme byli rádi za toto zpříjemnění.

Pokračovali jsme dál a různě se sráželi do soulodí, zastavovali na koupání, povídali si a také lehce degustovali Hu-Hu a gin- tonic. Okolní příroda byla moc pěkná, plná skalisek a lesů, ve vodě rostly kolonie travin, nad nimiž poletovaly vážky a mušky. A my zvolna pluli vpřed k poslednímu jezu, jímž byl tři kilometry před cílem Krašovský mlýn. Konečně jsme se dočkali pořádné vodní lahůdky, jež nám připomínala Kamenný Přívoz na Sázavě. Čekal nás tak průjezd kamenitým průplavem v jeho levé části, při níž bylo třeba zvolit správnou proudnici mezi velkými balvany. *Mňam, mňam, tak to by šlo!*

O kus dále jsme minuli zříceninu hradu Krašov na skalnatém ostrohu vysoko nad řekou a pak po táhlém voleji v několika skupinkách konečně připlouvali před sedmou hodinou do kempu U Potůčků.

Hned první skupinku vítala u stanů nějaká paní z nedalekého karavanu s informací o tom, že si máme dva stany vyzvednout u řeky, kde se našťestí zarazily o stromky, jinak by je vítr zavál až do Berounky a odplavaly by pryč.

Co ta ženská hulíla? Jakej vítr? Jediný závan, který jsme dnes pocítili, byl od vážek létajících nám kolem lodí. Dělá si z nás kozy?

Jenže byla to pravda. Někaké tajuplné tornádo se přihnalo do kempu, vytrhlo ze země stany Marého a Martičky a Lud'ana a Helenky a odneslo je asi o padesát metrů dál. Asi proto, že oba byly shodou okolností nové a zakoupené krátce před vodou, a bylo je třeba podrobit

osudové zkoušce. Kolíky byly rozesety kolem a Luďanův stan měl v sobě nepěknou trhlinu. *Mrkev v zimě, tedy tornádo v bezvětrí!*

No ale brzy jsme si spravili chuť na luxusních kuřátkách z místního grilu, které Tomáš pohotově zamluvil a objednal. Bylo těžké to vydržet, ale počkali jsme s konzumací ještě na příjezd Helči a Štěpána s auty, které pro ně odvezli do Kobylky Vláďa s Lídou pokračující pak dál do Prahy.

Kemp byl prostorný a kupodivu skoro prázdný, takže jsme nejprve poseděli ve stínu u zastřešeného stolu s lavicemi a pak se přesunuli k ohništi, kde jsme zažehli oheň z dříví dílem zakoupeného a dílem posbíraného po okolí. Maré, Pavel a Tomáš hráli na kytary doprovázeni Pájou s flétnou, dopíjeli jsme ořechovici a rum, ale po horkém dni jsme brzy začali klimbat, takže jsme šli spát již někdy po jedné hodině.

Čtvrtek 4. července 2019 (Hlince/U Potůčků – Zvíkovec; 7,7 km): No jo, zase bylo horko od brzkého rána, takže jsme vstávali před devátou. Ke snídani jsme si uvařili jako každý den čaj a kafe, podle toho, jak to má kdo nastavené. Trochu nás zarazilo, že z vodovodu tekla voda s podezřele nahnědlým odstínem. Asi tu místo pramene navrtali žumpu.

Sbalili jsme a přešli do Zvíkovec do tábořiště Pod mostem, kde jsme si stany postavili v trojúhelníkovém cípu, čímž jsme si pro sebe vytvořili pěkný privátní prostor ohraničený lesem, stromky podél příjezdové cesty a našimi stany. Ještě jsme v rohu nechali volný plácek pro Mílu s Emou, kteří měli večer dorazit.

Řidiči se vrátili auty Pavla a Vildy a pak společně s ostatními před vyplutím poobědvali v bufetu U Potůčků, kde jsme si pochutnali na klobásách, smažáku či bramborácích, ale naopak nepochutnali na utopencích, které byly dle jejich konzumentů „na blit“.

Před druhou hodinou jsme odrazili od břehu a vydali se na dnešní necelých osm kilometrů krátkou trasu.

Brzy jsme se přiblížili prvnímu jezu, jímž byl Lejskův mlýn, který jsme zdolali splutím pěknou šlajsníčkou. Udělali jsme zde i zastávku na dlouhé koupání nad jezem, kde jsme i trochu řádili na velkém nafukovacím růžovém plameňákově. Holt to bylo Evropsky významné místo! To tedy hlásala cedule na břehu.

Berounka moc netekla, jenže my nikam nespíchali, tak jsme se často sráželi do soulodí. Dusilo nás ale horko, tak jsme přeci jen po chvíli začali pádlovat, abychom to dojeli co nejdříve. V závěru jsme ještě přenesli lodě přes vysoký Zvíkovský jez a hned poté po 17 hodině přistáli na pravém břehu v tábořišti.

No jsme si mohli myslet! Na plácku, který jsme nechali volný pro Mílu s Emou, si postavila stan nějaká rodinka. Začali jsme jim naznačovat, že zde nejsou vítáni a později, když Helenka vezla řidiče pro jejich auta, jim Helča tak nějak „přátelsky“ domluvila, takže se sbalili a táhli do... pryč.

Helenka s Luďanem odjeli do Prahy, ale konečně dorazili Míla s Emou, takže nás zůstalo zatím stejně. Jana s Natálkou někam zmizely, aby nás záhy šokovaly, když z lesa přinesly na improvizovaných nosítkách haldu dříví. A to si vyšly v kroksech a žabkách! Učiněné Amazonky!

V podvečer jsme se vydali na večeri do nedaleké hospody U šesti trampů, mj. na výpečky, nebo někteří jen do kempovního bufetu na pizzu.

Po návratu jsme se pak sesedli kolem ohně. Maré, Pavel a Tomáš hráli na kytary, mezitím jsme i povídali o všeličems, a také jsme poslali telefonní zdravici Zbyňovi, který nám coby nejzkušenější plnič kalíšků po celou vodu chyběl. Museli jsme ho tedy zastoupit, a protože se jednalo o poslední večer, dopíjeli jsme zbytky a také čerstvé zásoby od Míly. Nutno přiznat, že mix koňaku, ukrajinského koňaku, jasoně, drsoně a rumu byl vskutku brutální.

„Rum, kontušovka, čert, jeřabinka, ořechovka, višňovka a vanilková. Přijít ožralý, nechat se přivést na vozíku jako zvíře. Och! Z vás bude mít pan ritmistr König radost. Zavřete ho až zčerná!“

Závěr se zvrhl v úplnou estrádu, když při opékáním buřtů na hořlavých klacících nám postupně padaly do ohně, aby pak jako bájný Fénix byly vytaženy z popela a sežrány, i když to křoupalo mezi zuby... Alespoň jsme si trochu obrousili zubní kámen. Není nad zubní peeling!

Pátek 5. července 2019 (Zvíkovec – Skryje; 6,0 km): Až poslední den se sluníčko trochu schovávalo pod mrakem, a tak jsme se konečně vyspali, asi do devíti hodin.

Domů odjeli Tomáš a později i Vilda se Štěpánem a Natálkou. A protože Helča zůstala na břehu s Mílou a Emou, vypluli jsme v poledne jen ve třech vypůjčených kánoích s posádkami Pavel – Pája, Maré – Marta a Pína – Jana.

Trasa byla kraťoučká a k tomu nám ještě přál vánek foukající nám do zad, takže jsme ani nemuseli pádlovat a jen se nechali unášet v soulodí. Snadno jsme sklouzli jez Kočkův mlýn, což byla jen taková vlnka. Naopak jez Čilá byl hodně luxusní záležitost. Při pravém břehu se zde valila slušná vodní masa a bylo třeba se i vyhnout velkým kamenům vpravo, což se singlujícím Marému a Pínovi, a v deblu Pavlovi s Pájou podařilo, jen všichni dostali pěknou vodní sprchu.

Do Skryjí jsme dorazili již v půl třetí. A protože slunce vylezlo zpoza mraků, ještě jsme se vykoupali. Pak jsme vynosili lodě k cestě, kde se nějaká baba, asi uklízečka nebo správcová, co tu na to čekala celý den, dožadovala dvacky za naložení lodi, když si přijeli z půjčovny, a měla z toho hroznou radost. Chudinka.

Helča a Míla pro nás přijeli poté auty a s nimi jsme se vrátili do Zvíkovce. Maré s Martou a Janou a Pína se sbalili a odjeli domů, zatímco Pavel s Helčou a Pájou zde ještě pobýli s Mílou a Emou. Aby také ne, když Míla griloval krkovice a hermelín. Takové dobroty se nedaly odmítnout.

A pak odjeli do Prahy i Pavel s Helčou a Pájou, zatímco Míla s Emou zde ještě zůstali...